

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

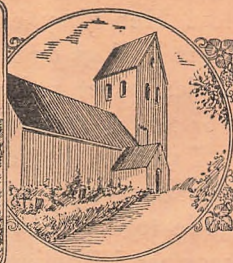
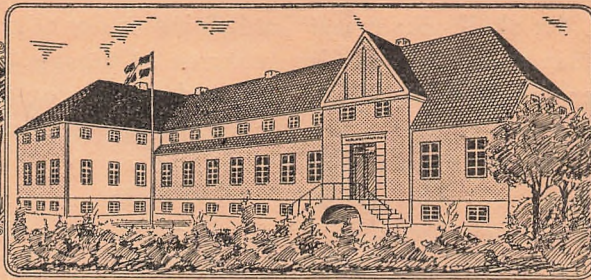
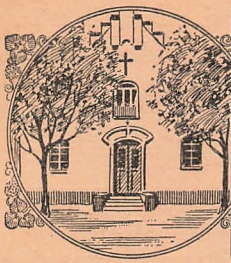
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

FRA NR. NISSUM HØJSKOLE

Februar 1950

„Bed og arbejd.“

42. årgang nr. 2

Lidt til Eftertanke

»Skal jeg end vandre i Dødsskyggens Dal, jeg frygter ikke ondt; thi du er med mig, din Kæp og din Stav (Guds Ord) er min Trøst«.

(Salm. 23, 4.)

»Paa Herren maa du agte,
hvis det dig vel skal gaa,
hans Gerning du betragte,
hvis din skal vel bestaa.

Ved Sorg og selvskabt Klage
du intet retter ud;
thi intet kan du tage,
alt kan du faa af Gud«.

En engelsk Soldat laa paa Sygehuset. Det var Øjnene, det var galt med. Sygeplejersken havde faaet Meddelelse om, at han var uhelbredelig blind. Hun bad Præsten sige ham det. Det gjorde han. Der blev en lang Pavse. Soldaten laa i sin Seng med Bind for Øjnene og rørte sig ikke. Endelig sagde han: »Vær saa god at komme igen i Morgen«.

Det gjorde Præsten. Den syge tog hans Haand og sagde: »Jeg kan udtrykke min Tilstand med et Ord fra en af Davids Salmer, naar jeg maa faa Lov til at foran-

dre et Ord: »Skal jeg end vandre i Livets Skyggedal, jeg frygter ikke ondt; thi du er med mig; din Kæp og din Stav er min Trøst«.

»Hans Navn for hver,
som har ham kær.
Begyndelse og Ende er,
i det er alt os givet,
i det er Død og Grav forglemt,
i det er Evigheden gemt,
i det er Guddomslivet«.

(Hilda Brogaard)

Navnet er Jesus Kristus.

Venlig Hilsen!

Th. Rendtorff.

Hjemme fra skolen

Tiden farer af sted, og vi har ondt ved at få den til at forslå. Hvem begriber, at af den lange vinter, som vi begyndte på den 3. november, er der nu kun 5 uger tilbage. Det er storartet, at tiden går hurtig, fordi det sædvanligt betyder, at vi har det godt; men det er også beklageligt, for vi får ligesom for lidt ro og stilhed over tingene, og det er godt at mindes Richards ord: »Det bedste i et menneske trives bedst i stilhed«.

Vi havde en dejlig missionsuge, hvor der virkelig blev sået en god sæd; men hvordan med jordbunden? Kan sæden spire frem og bære frugt? Jo, Gud ske lov. Men vi synes, det skulle ske meget mere kraftigt og i mange flere hjerter. Vi beder: »Det gælder dog, o, Herre Krist, vor ære ej, men din forvist«.

I den sidste tid har gode venner inviteret os meget flittigt, og vi har haft mange gode ture. Vi har besøgt elevhjem, Rysensteen i Bøvling og Nygård i Gudum. I Øster Stokholm og i Vester Borum har vi været til hestebedømmelse. Alle steder har vi set og lært noget. Vi har følt, at vi var velkomne, og vi har fået stærke indtryk af, at de rigtige hjem er, hvor der bor troende mennesker.

Lærer Lindskov og lærer Sørensen slider med tilrettelæggelse af en københavns-tur; men desværre er det kun halvdelen af eleverne, der har råd til at være med.

Dansk Skolefilm har besøgt os med levende billeder fra Afrika. Vi så elefanter, næsehorn, giraffer, zebraer, løver, leoparder, antiloper og flodheste.

Med landbruget går det godt, og det er meget vigtigt for skolen nu, men kødet er blevet så dyrt. Vi har en Ko, der ved sidste kontrollering gav 30,9 kg mælk med 4,00 pct. fedt; men Kristian Mogensen malker den også sent om aftenen.

Bedst er det, at indmeldelser og forespørgsler stadig går godt ind. Vi har nu 48 indmeldt, og der kan med sikkerhed ventes nogle flere.

Vi får vist brug for en kokkepige og en elevstuepige; men Mary og Kis bliver. Er der nogle af de »gamle«, der er interesserede, saa hører vi gerne fra dem.

A. K.

Stævner frem...!

Vi nærmer os med stærke skridt 5-års dagen for Danmarks befrielse, og i den anledning er der al god grund til at lade tankerne gå tilbage, og vende spørgsmålet mod sig selv og dernæst til ens nærmeste, ja, til alle Danmarks unge: Hvad ville Gud, og hvad lærte vi?

Vi er endnu en del unge, som tror på en almægtig, allestedsnærværende Gud, der er med i det enkelte menneskes såvel som hele folkeslags skæbner, — en Gud der ikke ubevidst »lader en spurv falde til jorden.«

Mange mennesker forstår ikke, at en god og kærlig Gud kan lade det ske, som vi oplevede 1940—45. Grunden er den, at de ikke har lært at bøje sig i afmagt og ringhed for den almægtige skaber, og dermed set, at også disse 5 år og tiden inden var en gentagelse af syndefaldet i Paradis, for hvilket Gud må straffe mennesket, — det menneske, der skabtes i hans eget billede.

Sagt med få ord: Gud har villet revse menneskene, folkeslagene for ulydighed ved at straffe med krigen.

Og nu Danmark. Et folk tvunget i knæ af et tungere åg, end man havde tænkt det muligt. Aldrig længtes vel et folk mere efter national frihed og selvbestemmelse end det danske i disse fem uforglemmelige år.

Mange løfter blev givet til den, der kunne redde landet fra undergang, men kun få blev indfriet, da redningen endelig kom.

Den tak, der blev sendt »de højere magter« — og hos mange nåede den vel kun til de allierede og frihedskæmperne — forsvandt sammen med den hurtigt opstå-

ende, flygtige stemningsrus få uger efter befrielsen.

Man fristes til at læse klagesangene og ud fra dem begræde det danske folks ugudelighed og den irreligiøse udvikling siden. Vel blev der holdt takkegudstjenester og sunget lovsange til Gud, men rettes vort taknemmelige blik kun mod Gud efter overståede farer o. l., er vor gudstro lidet bevendt. Gud er ikke en hyggelig gammel onkel, der bliver glad for et lille besøg midt i al din travlhed. *Han* har udvalgt os — ikke omvendt.

Vi lærte intet i Guds skole af krigen. Sådant er situationen i Danmark i dag.

Vel er mange hjem endnu knugede af sorg over krigens ofre; men mangfoldige gange er det plaster, der er lagt over sådanne sår kun æresbevisning eller forskruede følelser af opofrende fædrelands-kærlighed. I stedet for at lade disse følelser blive nr. 2 og trangen til vedligeholdelse eller oprettelse af forbindelsen med Gud nr. 1.

Intet menneske kan frelses ved sine gode gerninger!

Det danske folk viste i de svære krigsår, at det kunne stå sammen mod en fælles fjende, at det enkelte menneske kunne ofre livet i kampen mod denne fjende. Så er der da ingen undskyldning for hvert enkelt menneske, der i dag ligger under for fjenden over alle fjender, djævelen. Så har kultur og forælding altså ikke udslettet evnen i os til at sætte os op mod en overhængende livsfare. Vi kan altså tage os sammen.

Vi mangler i dag en Luther til at minde os om, at djævelen går omkring som en brølende løve. Og vi, der tror på een Gud, den sande bibelens Gud, vi ser alt for sjældent denne brølende løve, der un-

dertiden viser sig som en snedig slange. Derfor driver vi rundt med lasede sejl — dasker af sted mod evigheden, som Chr. Bartholdy udtrykker det.

For tusinder af unge tænkende mennesker er situationen i dag da denne: skuffelse over fortiden, rastløshed i øjeblikket og frygt for fremtiden. Kan man tænke sig mere uheldige følelser i et ungt menneskesind: skuffelse, rastløshed og frygt! Og midt i det hele står vor herre Jesus Kristus og siger: »Kommer hid til mig alle som lider møje og er besværede, og jeg vil give jer hvile.«

Alle har hørt det, alle har set deres ønskes mål, men viljen mangler.

Jeg så i kvæld en borg på fjerne bjerge,
der drog mig som min længsels mål;
men sløvet var min viljes stål
og uden kraft mit værge.

Når man er født med en vis portion sortsyn, har man nu mere end nogen sinde en kærkommen lejlighed til at udfolde denne egenskab og hengive sig til sørgelige betragtninger over fremtiden. Men aldrig har et sådant livssyn ført til noget godt resultat, det tærer blot på kræfterne og gør modløs. Lad være, at den tid, der nu skal gennemleves, vel er den sværeste, vor historie kan fremvise, men så megen grund er der til at samle alle gode kræfter, som kan løfte et folk op over materialismens og selvdyrkelsens sump. Med hensyn til sådanne opgaver er det os — vi unge — der kaldes på. Men samtidig må vi huske, at den hånd den ældre generation rækker os, har vi ikke råd til at slå til side. Deres trofasthed i forbønnen har vi meget at lære af. Og så beder de om vækkelse. Det forsømmer vi trods det, at vor kirke er udsprunget af en kæmpevæk-

kelse — vækkelsen på den store pinsedag.

Den eneste kraft, der kan drage mennesker op af den før nævnte sump, er kraften fra det høje, Guds kraft, som er så lidet aktuel i dag.

Fremtiden vil vise, om vi, der kalder os troende kristne, nedbeder Guds kraft til os selv og bøjer os under hans vilje — og bringer kraften videre til vore omgivelser. Kræver vi af fremtiden, falder kravet tilbage på os selv.

Vi vil vække den kraft, der var længst slumret ind i vankundigheds søvnige kvæld, ved at søge om lys, ved at styrke vort sind i hvert sandhedens sprudlende væld.

Men er målet kun stort, og kun ringe vor magt, når vi træder for håbet i dyst, vi vil stole på Gud, der har længselen lagt i vort unge, vort higende bryst!

Emil Sørensen.

Jeg sidder med et brev, der fortæller, at Else Hansen er død.

Vi frsommere 1936 husker hende tydeligt, og hun står for os som den raske, glade og livlige, men dybt alvorlige unge pige, der faldt så godt til i flokken. Hun holdt meget af sin skole og blev ved at bevare forbindelsen med den. Hendes modenhed og gode evner gjorde også, at hun fik et stort udbytte af opholdet.

Men nu er hun ikke mere!

Hun fik lov til at være ung, at være hustru og at blive mor, men kun så kort en tid.

Det var med et beklemt sind, jeg efter et møde i Lyngs i december en lørdag aften kørte op foran hendes hjem, da jeg vidste, hun stred den sidste strid derinde; men det blev en oplevelse for mig.

Ganske fortrolig med, at de fleste af teltpælene var rykket op, lå hun der med et alvorssmil midt i de stærke smerter. Hun var ikke bange for at dø og med gudstroens trods i sit sind var hun løst fra sine kære og så ind bag død og grav. På ny blev det vidnet, at des sværere vi er stillet, des nærmere er Gud hos os.

Det må hendes mand også forstå og erfare midt i det store savn, og hvor mørkt det end ser ud her på jord, passer det ord ligefuldt: »Alle ting samvirker til gode for dem, som elsker Gud«.

Vi føler dybt med hendes mand og lille dreng. Vi vil ære hendes minde og sige Gud tak for, at vi mødte hende på vor vej.

Linderoth

Brev

fra missionsmarken i Indien

Vi bringer her mere af Brevet fra cand. theol. Daniel Bitsch. I næste nummer bringer vi slutningen af det interessante brev.

Denne beskrivelse giver forøvrigt et stykke af baggrunden for vort arbejde. Inderne står ikke i intellektuel henseende tilbage for nogen, og en del af vore kristne, ikke mindst dem, der har gaaet i missions kostskoler, har gode bibelkundskaaber. Men kristendommen appellerer jo ikke blot til vor forstand, men henvender sig til vor samvittighed, og her kniber det for den at vinde sejr. Denne vanskelighed er for så vidt ikke anderledes her end i Danmark, men vi finder her måske, at den hos os har dybere følger. Vi vilde gerne, at vore kristne menigheder kunne nå så vidt, at jordbunden kunne blive beredt for en kristelig vækkelse blandt dem. Vi ser nemlig den samme ejendommelighed som i Danmark, at mange af menighedens unge, når de vokser ud af deres barnlige forestillinger og deres barnetro, ikke når længere end til en temmelig ud-

vendig kristendom. Hvis de kunne nå til en større erkendelse af det forfærdelige, som synd er, kunne de nok også komme til en dybere forståelse af den vej, som Gud har åbnet for os ud af fortabelsen. Vi har i breve fra Danmark nu og da hørt om kristelig vækkelse her og der, og jeg har tænkt: ja, blot det var hos os som i Danmark, hvor betingelserne for en vækkelse er tilstede. — Jeg mener dermed, at samfundet på så mange måder er præget af kristen baggrund, at menneskers samvittighed er mere lydhør, når Gud taler til dem, og at det tillige koster mindre at omvende sig, fordi der ikke er så meget, som man skal vende op og ned på, og fordi man straks kan finde et stort samfund af kristne, hvor man kan finde støtte. Men hvad skal her hos os en ung mand og endnu mere en ung pige stille op, når de er undergivet familielivets solidaritet og må leve i et hjem, hvor forældre og søskende og onkler og tanter kun er navnkristne, og hvor løgn og tyveri — for ikke at nævne det, der er værre, — er indbegreber i den daglige tilværelse. Det er næsten et umenneskeligt forlangende, at en ung mand eller pige ene skal bryde ud af alt dette. Konsekvenserne er nemlig uhyre vidtrækkende og forgrenede. Vi ser omvendelser hos os, både når hinduer efter svær modstand ikke finder fred, før de beslutter at blive kristne, og når nogle af vore kristne dag for dag vokser i erkendelse af Guds nådes rigdom. Jeg ser ikke bedre, end at vor førstelærer er en sådan mand. Han har en samvittighed, der ikke lader ham i ro, når først Gud har rørt ved den, og dette har skridt for skridt ført ham ind i et dybere kristenliv. Derfor er han også så storartet at arbejde sammen med, fordi han trods sine 38 år stadig er i stand til at lære. Han havde en svær tid omkring urolighederne på skolen, da disse i første omgang blev rettet mod hans person, fordi man fandt det ugunstigt at koncentrere angrebet direkte på missionæren. Men det ser ud, som om også det har hjulpet ham længere frem ad vejen. Han er en meget dygtig lærer, og et enkelt år lå Saron kost-

skole forrest i hele Madras provinsen med hensyn til eksamensresultater. Man kan da nok tænke sig, at det har været hans ærgerrighed at føre sin klasse så fint igennem som muligt. Det vidste de oprørske lærere også, og derfor anlagde de specielt deres underjordiske propaganda blandt 8. klassens drenge. Det har de forsøgt igennem flere år, er det nu kommet frem, men først i dette år lykkedes eksperimentet. Men vor førstelærer lærte gennem alt dette, at det største formål for vor skoleopdragelse er ikke fine eksaminer, men det at hjælpe drengene, så vidt det er muligt for mennesker, til at vokse op til at blive kristne personligheder.

Som vor førstelærer har vi her og der i missionsarbejdet uvurderlige medhjælpere og også almindelige menighedsmedlemmer, men deres tal er ikke stort. Det store flertal lader til at være sådan stillet, at hvis de virkelig skal nå frem til at blive nyttige og alvorlige kristne, må det begynde med en rigtig vækkelse, før væksten kommer i gang. Dermed skal jeg dog ikke gøre mig så klog, at jeg tror at kunne presse alt og alle ind i et fast skema, så jeg kan fortælle Gud, hvordan han skal lade det gå til. Gud har sine mærkelige veje; man har nu og da set, at endog en frafalden kristen har været redskab til, at en hindu i hans landsby blev kristen. Det er jo ikke os, der fastsætter troens mål, så vi vedtager, hvor langt de andre kristne skal nå, men det er Gud, der har visdom nok til at give til hver enkelt. Men jeg tror, at det er Guds mening, at vi skal arbejde på, at alle kristne, vi selv indbefattet, skal nå til troens fulde mål af vækst, for at beskrive det med et par bibelske udtryk. Og i så fald er det givet, at vi får nok at bedrøves over og at arbejde på og at bede for. Vanskeligheden i vort arbejde bliver tillige større derved, at vi kun er ufuldkomne budbringere. Vi slæber så mange ting med os, som inderne med rette kan sætte fingeren på og anklage os for, hvorefter der ikke er langt for dem til at drage den slutning, at så står de selv på den rigtige side. En sådan tilbøjelig-

hed er især nærliggende for et folk, der nylig har vundet dets selvstændighed, og som nu gerne vil forsøge at bevise for den øvrige verden, at det er værdigt til at indtage en stormagts plads. Og igen, hvis man endelig bliver ramt i sin samvittighed af evangeliet, føles det mere ærefuldt at døve samvittigheden og hævde, at man står fast på fædrenes tro end at lade sig noget sige gennem de overlegne hvide, der tror, at de har det bedste af alting. Det er derfor en stor opgave for os at jævne klasseforskellen ud mellem dem og os og blive inderne en inder i så høj grad, som det er muligt. Der er mange forestillinger og opfattelser, som man må have revideret hos sig selv i så fald. Det tager derfor nogen tid, inden man falder nogenlunde til blandt dem. Undgå konflikter kan vi næppe, men vi er da heller ikke kommet blot for at bekræfte dem i det, som de altid har levet i, men netop for at bringe dem godt nyt. Her gælder det om, at vi kan bære det frem både med den rette overbevisning og ydmyghed.

Vi havde en god sommerferie i den sidste del af april og det meste af maj måned hos Seier Hansen på Shervaroybjergene. Vi kørte i rutebil op ad bjerget, lige som kaffetræerne stod i blomst. Så er alt dækket med det skønneste, hvide flor. Blomstringen varer ikke mange dage, men disse dage er spændende for kaffedyrkerne. Een kraftig haglbyge er nok til at ødelægge det meste af høsten. Men i år blev blomstringen på Shervaroy ihvertfald godt overstået, og da der er efterspørgsel efter kaffe, bliver høsten i år ingen dårlig forretning. De gamle Hansens, der rejste hjem i 1947, — han var da snart 80 år, — var både missionærfolk på bjergene og drev en kaffeplantage, så de kunne underholde sig selv økonomisk. De unge Hansens, der kom ud for at overtage plantagen, har også rakt en hjælpende hånd til missionsarbejdet.

For igen at vende tilbage til begivenhedernes gang, så rejste jeg sidst i maj tilbage til Saron til skolens åbning, medens Inger, Henny og vor indiske barne-

pige kort efter flyttede over på Kotagiri, da Hansens selv skulle derover på ferie. Der har missionen nogle sommerhuse til beboelse; men som regel kniber det svært at skaffe plads til alle midt i ferietiden. Jeg var spændt på at møde vore nye lærere, men jeg fik straks et godt indtryk af dem, og jeg tror, at vi har fået en meget god flok, måske med en enkelt undtagelse. Det er af meget stor betydning, at lærerne både vil passe deres timer, og at de, så vidt de evner det, vil tage del i det kristelige arbejde. Især det sidste så vi ikke meget til sidste år. Drengene var også nogenlunde de samme medgørlige gavtyve. Kun ganske svage dønninger kunne endnu minde om foråret, men vi havde som sagt også været forsigtige og holdt de værste urostiftere ude. Jeg synes, at hidtil er alt forløbet langt lettere end sidste skoleår. Jeg er meget taknemlig for det. Arbejde er der altid rigeligt af, når man har et skolehjem for 200 drenge. Endskønt vi har en lærer til hjælp, har det undertiden taget 2 timer hver morgen for Inger og mig blot at at tilse de syge og dem med bulne fingre og mavepine. Desværre har vi i den sidste måned også haft nogle tyfustilfælde blandt drengene. Vi håber, at desinfection af brønden og vaccination af drengene kan standse den videre udbredelse. Ikke alle bliver lige syge af tyfus. Mange af drengene har i deres dage drukket så meget tyfusinficeret vand, at de allerede er halvvejs vaccinerede. Vi har også haft andre dramatiske tilfælde, som da en af 8.klasses drenge på søndagsspadsereturen sprang ned fra en høj bro ved vor jernbane. Læreren havde advaret drengene og sagt, at hvis de sprang ned, brækkede de benet. Så skulle drengen prøve; han sprang og fik et åbent skinnebensbrud. Under kontrol af det nye røntgenapparat på Tirukoilur missionshospital blev benet sat sammen, og ved hjælp af store doser penicillin fik man bugt med betændelsen, så drengen får nu sin forlighed igen. Et andet tilfælde var en aften, efter at sidste tog og rutebil var kørt, da vor førstelærer og jeg var ude at finde en

lastbil, der skulle ad vejen til Vellore, ca. 80 km nordpå. En af vore små drenge i 2. klasse havde under løb inhaleret en tamarindekerne, som han havde haft i munden, i bronchierne. Den var ved at kvæle ham, og vor lokale regeringslæge sagde os, at det eneste håb var det store, amerikanske missionshospital i Vellore, hvor de har en speciel afdeling for øre, næse og hals, udstyret også med bronchoskop, et meget kostbart apparat, hvormed man kan se ned i lungerne og stikke pinsetter ned. Jeg var selv med drengen deroppe og hjalp med at holde ham på operationsbordet, når han sprællede for meget trods bedøvelsen. Det var meget interessant at overvære, og to dage efter kom drengen selv spadserende hjem fra stationen. Men det er en nåde fra Gud, at det måtte gå så godt.

Nu og da kan der dog blive tid til at deltage i forskelligt uden for skolen. I juli blev vor nye præst til Saron menighed sammen med en mere ordineret af missionsens formand i nabobyen Tirukoilur. Det var en god og festlig dag, og jeg tror, at vi har fået en alvorlig og arbejdsivrig præst, der kan udrette noget i vor overordentlig vanskelige og forsømte menighed. Vi beder om, at han må få åndelig styrke til at fortsætte, som han har begyndt. Han taler klart og ligeud på prædikestolen, så at folk i begyndelsen blev vrede og blev borte fra kirken. Men de kan i længden alligevel ikke holde sig borte; de må høre og høre, hvad han har at sige dem fra Gud, og vi håber, at det må bære frugt en dag. En gang om måneden har jeg gudstjenesten her, mens præsten tager ud til en af de landsbymenigheder i pastoratet, hvor ellers en lærer holder gudstjeneste. Jeg har også et par søndage været med missionær Lange ude og prædiket i hans landsbymenigheder. Han har nu fået bil til sit store distrikt. Vi havde sidste gang vore cykler med bilen ud til det sted, hvor vi skulle dreje af fra hovedvejen. Så gik det gennem småfloder og markveje, hvor vandet kunne stå højt, fordi det var lige i tiden, hvor risen skulle

plantes ud. Lange tog de fleste strækninger i fuld fart på cyklen. Det så festligt ud. Vandet er jo varmt, og bliver man lidt våd, tørrer tøjet snart igen. Men jeg var mere øm over min cykel og ville ikke risikere at få vand ind i lejerne, så jeg smed skoene og trak. Bare ben havde jeg i forvejen. Det sidste stykke gik på de smalle diger mellem rismarkerne. Der er ikke god plads til at trække en cykel, men vi klarede det dog uden at skride ned i pløret. En sådan lille landsby, der i regntiden er uden ordentlig vej og sti, kunne bedst besøges med helikopter, men en sådan befordring får høre næste generation til. Vi nåede med vor befordring godt nok frem, og jeg skulle så tale til den lille flok mennesker, der var kommen sammen i den lerklinede, stråttækte skolestue, der i dagens anledning var pyntet som en kirke. Så står man der og prøver at tale om det største, man ved, på sit gebrokkne Tamulsk med en ejendommelig udenlandsk accent, som af og til kalder smilet frem i tilhørernes ansigter, men forhåbentlig er der også noget, der går dybere. Bag efter var der altergang, hvad der gerne er, når præsten kommer på sin månedlige rundtur. Her havde vi den glæde at se næsten alle de voksne kristne komme og deltage.

Bøger fra Lohses Forlag Eftf.

N. A. Barfoed: *Rigdom*. 7,50 kr. Jeg var meget betaget af bogen. Den er fint skrevet og spændende. Den vækker til eftertanke og drager opad. Den handler om ungdom, kærlighed, frihedskamp og pligtkollisioner. — Vi ser også, at vore vigtigste pligter er ikke arbejde og karriere, men »det ene fornødne« og hjemlivet. — Man bliver snydt for meget, hvis man ikke læser bogen.

Asbjørn Aavik: *Dalen*. 8,50 kr. En udmærket fortælling fra Kina. Man lærer meget om hedenskabets ubarmhertighed, og Kinesernes daglige liv er skildret på en meget interessant måde. Vi møder også den kristne mission og får et indtryk af dens store vanskeligheder.

HØJSKOLEPOST

Den 17. januar var min kone og jeg på lynvisit i København. Vi havde fornøjelsen i et par timer at være sammen med »Mikkel«, Ane Hansen 48 og Grethe Iversen 49. Havde nytårsfesten d. 18. ikke været ordnet først, så havde vi trossat met hele kredsen sammen. Men nu vil jeg i god tid gøre »Københavnerne« opmærksom på, at jeg skal til Hillerød d. 18. juni, og det vil være mig en stor glæde, om der da kunne ordnes en sammenkomst.

Den ene af vore sydslesvigere, Villy Carlsen 47/48, er kommen i lære her i Danmark. Det var hans ønske, og vi glæder os med ham. — Hans Adresse er: Tømrerlærling Villy Carlsen, Høve, Asnæs.

Vandremappernes besøg

Den 29. januar »Forglemmige« 33.

Møder

28. februar Rom (Lemvig) A. K.

1. marts Gjettrup. A. K.
3. — Høve (Lemvig). I. R.
7. — Hjerm. L. R.
7. — Struer. A. K.
8. — Vinding. A. K.
16. — Hestbæk. L. R.

Nissumkredsen i København

siger hjertelig Tak til Forstander Kaag for den dejlige Aften vi havde sammen ude paa D. M. S. Det mindede os om gamle dage med glade og stille Stunder. Ogsaa Tak til Frk. Mikkelsen, som den Aften var Værtinde for os.

Næste Sammenkomst bliver Onsdag d. 1. Marts Kl. 20 paa Diakonissestiftelsen, Peter Bangsvej 1 (Indgang: Kirurgisk Hospital.)

Velkommen alle Nissumitter og Nissumvenner. Vi haaber paa en god Aften med forskellig Underholdning. Afslutning ved S. Marie Rasmussen.

Kære 49'ere!

19. Jan. 1950.

Vi vil lige sende jer en lille hilsen. Lytte og jeg har fridag i dag og har taget os sammen til at besøge hr. og fru Flugt. Vi har det noget saa dejligt og har faaet en meget storslaaet opvartning. Nu skal vi desværre snart hjem igen, men vil først lige sende vore hjerteligste hilsener til jer allesammen.

Jytte og Gudrun.

— Ja, tag og gør ligeså. Aflæg os et besøg! Hjertelig hilsen til jer alle. Kristine og Kr. Flugt.

Samlet hos Jens Peder Andersen, Timring pr. Vildbjerg, Søndag den 12. Februar, hvor vi har nydt en god og vellykket Søndag sammen, bl. a. drøftet gamle Minder fra N. N. H. Vi vil gerne herfra sende en hjertelig Hilsen til Skolens Lær-

erstab, nuværende som tidligere Elever, særlig Elever fra Aargang 1947—48.

Jakob Sloth. Johannes Jespersen.
Jens Peder Andersen. Sigfred Christophersen.

Adresseforandringer

Sommerskole

- 1952 Frk. Astrid Jørgensen, Røjle — Fru A. Lysgaard, Tyvkjær, Ikast.
- 1955 Frk. Edel Blæsbjerg, Flynder, Bækmarksbro — Frk. E. B., H. C. Ørstedsgade 13, Esbjerg. Frk. N. M. Vestergaard, Humleværn, Fønsebæk, Ikast — Fru Nielsine Hummelose, Fønsebæk, Ikast.
- 1959 Sygepl. Thora Rindom, Diakonissestiftelsen, Peter Bangsvej 1, Københ. F. — Sygepl. Th. R., Debelmose, Borris.
- 1940 Frk. Martha Hansen, Ringstedgade 136, Næstved — M. H., Rolighedsvej 51, Slagelse. Fru Karen Villadsen, Nørrebrogade 9, Esbjerg — Fru K. Sejrup Villadsen, Fynsgade 41, Esbjerg.
- 1941 Frk. Laura Madsen, Sømandshjemmet, Skagen — Frk. L. M., Nørhaa pr. Snedsted.
- 1946 Fru Petrea Nørris Nielsen, Dr. Hindhedes Alle 23a, Vanløse — Fru P. N. N., Voldsgaardsvej 14, Avedøre, Glostrup.
- 1947 Frk. Gerda Nielsen, Grimstrup Mølle, Vildbjerg — Frk. G. N., Marielyst, Gjellerup pr. Hammerum.
- 1948 Frk. Grethe Skov Pedersen, Adelgade 6 St., Odense — Frk. G. S. P., Spædbørnshjemmet, Klintevej 23, Kerteminde. Frk. Dagmar Haaning, »Mosegaard«, Ølby pr. Struer — Frk. D. H., Vaskeriafdelingen, Amtssygehuset, Holstebro.
- 1949 Frk. Ina Lorentzen, Hoven pr. Tarm — Frk. I. L., c/o Otto Jensen, Urup pr. Eg, Midtj.
- I øvrigt: Frk. Edith Fly, Æblehaven 3, Risskov — Frk. E. F., Østerlidegaard pr. Rønbjerg.

Vinterskole

- 38/39 Søren Poulsen, Allegade 25, Skive — S. P., Nissumby, Nr. Nissum.
- 44 Jens Chr. Nielsen, Lødderup, Nykøbing, M. — Chr. Østergaard Nielsen, Lødderup, Nykøb. M.
- 45/46 Chr. M. Madsen, »Moseby Central«, Holstebro — Chr. M. M., c/o Smed Andersen, Karby, Mors. H. C. Steffensen, Gundsømagle pr. Roskilde — H. C. S., Haderslevvej 95, Kolding.
- 46/47 Andreas Brun, Brøndum, Fjerritslev — Mg. 19/49 Brun, 4/9 B., Kasernen, Viborg.

Udgivet af
Nr. Nissum Højskoles Elev- og Venneforening
Redigeret af Forstander A. Kristensen

M. CHRISTENSENS BOGTR. STRUER